

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Rádio Bohemia, spol. s r.o.**, se sídlem Říčanská 3, Praha 10, zast. JUDr. Pavlem Dobiášem, advokátem se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/3, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. 2010/1334/zab/BOH, č. j. STR/2091/2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 A 273/2011 - 66,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 A 273/2011 - 66, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. 2010/1334/zab/BOH, č. j. STR/2091/2011 **se** v části týkající se souboru technických parametrů Teplice město 92, 4 MHz / 100 W a Děčín město 2 92, 7 MHz / 200 W **zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 616 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Dobiáše, advokáta se sídlem Ostrovského 253/3, Praha 5.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 25. 11. 2011, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. 2010/1334/zab/BOH, č. j. STR/2091/2011. Uvedeným rozhodnutím žalovaná jednak udělila stěžovateli, který je provozovatelem Rádio Bohemia, spol. s r. o., souhlas se změnou souboru technických parametrů licence a územního rozsahu vysílání spočívající v přidělení souboru technických parametrů Lovosice 97, 5 MHz/100 W, jelikož soubor technických parametrů vyhodnotila jako nedostatečně bonitní; současně stěžovateli neudělila souhlas se změnou územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů spočívající v přidělení kmitočtů Teplice město 92, 4 MHz/100 W a Děčín město 2 92, 7 MHz/200 W, protože soubor technických parametrů vyhodnotila jako dostatečně bonitní na to, aby mohl být předmětem samostatného licenčního řízení podle ustanovení § 20 odst. 4 a § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“), a to z důvodu podle ustanovení § 21 odst. 3 zákona o vysílání, neboť by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Z odůvodnění rozhodnutí žalované ve vztahu k neudělení souhlasu dále vyplývá, že konkrétně nebylo dostatečně naplněno zákonné hodnotící kritérium dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání, tj. přínos navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového vysílání na pokrytém území.

II. Posouzení věci městským soudem

Stěžovatel podal proti rozhodnutí žalované žalobu ve správním soudnictví, a to v rozsahu neudělení souhlasu se změnou souboru technických parametrů Teplice město 92, 4 MHz / 100 W a Děčín město 2 92, 7 MHz / 200 W.

Městský soud se předně ztotožnil s názorem stěžovatele ohledně namítaného rozporu mezi důvody neudělení souhlasu se změnou licence, které žalovaná uvedla ve výroku a v odůvodnění svého rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí je jako důvod neudělení souhlasu uvedena bonita kmitočtu, naproti tomu v závěru odůvodnění je neudělení souhlasu odůvodněno nesplněním kritéria programové rozmanitosti dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání. Soud nicméně zdůraznil, že nelze přehlédnout, že se žalovaná v odůvodnění zabývala jak bonitou kmitočtu, tak i posouzením kritérií podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o vysílání, a proto je nutné mít za to, že žalovaná své rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci opřela jednak o závěr, že požadované kmitočty Teplice město 92, 4 MHz/100 W a Děčín město 2 92, 7 MHz/200 W jsou dostatečně bonitní pro to, aby bylo vyhlášeno samostatné licenční řízení, a jednak o závěr, že stěžovatel dostatečně nenaplnil kritérium programové rozmanitosti dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání. Uvedený vnitřní rozpor rozhodnutí je dle městského soudu výkladem odstranitelný a zejména nijak neovlivnil procesní postavení stěžovatele, který žalobou napadl oba důvody neudělení souhlasu. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 70/2011 – 101 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), v této souvislosti uvedl, že již samotná bonita kmitočtu vylučuje udělení souhlasu se změnou územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů, neboť je

pokračování

nutné vyhlásit nové licenční řízení na přidělení daného kmitočtu. Hodnocení kritérií podle ustanovení § 17 odst. 1 zákona o vysílání bylo proto nadbytečné.

Dále soud konstatoval, že žalovaná vedle kritéria poslechovosti při hodnocení bonity kmitočtu přihlédla dále k existenci dalších rozhlasových stanic v regionu a vyhlášených licenčních řízení na daném území. Z toho bylo dle žalované patrné, že uvedený soubor byl vyhodnocen jako bonitní samotnými provozovateli vysílání. Městský soud se rovněž ztotožnil s žalovanou, že počet posluchačů je jeden z parametrů pro určení bonity kmitočtu, přičemž žalovaná uvedla počet posluchačů pro obě požadovanými kmitočty dotčené oblasti. V této souvislosti soud uvedl, že z rozhodnutí žalované plyne srozumitelná úvaha o tom, že kmitočet, který pokrývá více jak 54 tisíc obyvatel je bonitní, zejména pro oblast, kde již vysílají jiné rozhlasové stanice a byla před 10 lety vyhlášena licenční řízení. Soud uzavřel, že stěžovateli sice nebyl udělen souhlas se změnou kmitočtu, nicméně neudělení souhlasu nebrání stěžovateli, aby se o daný kmitočet ucházel v rámci nového licenčního řízení. Dodal, že rozhodnutím žalované bylo zamezeno obcházení zákona spočívající v obcházení požadavků licenčního řízení a bylo umožněno ostatním účastníkům se v licenčním řízení ucházet o požadovaný kmitočet coby veřejný statek.

Městský soud dále přistoupil k přezkumu rozhodnutí žalované také v rozsahu kritéria programové rozmanitosti dle žalobních bodů, jakkoli dle jeho názoru rozhodnutí o neudělení souhlasu se změnou územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů ob stojí již pouze na základě zjištění bonity požadovaného kmitočtu. Za dostatečně srozumitelný označil městský soud samotný závěr žalované o tom, že přínos pro programovou skladbu na daném území lze hodnotit jako nedostatečný, nicméně požadavek přezkoumatelnosti nesplňuje dle městského soudu odůvodnění tohoto nedostatku. S odkazem na závěry rozsudku zdejšího soudu č. j. 7 As 70/2011 – 101 dovodil, že žalovaná v rámci hodnocení kritéria přínosu programové rozmanitosti byla povinna přihlédnout také ke konkrétním prvkům programu Rádía Kiss 98 FM (Sluníčka Kiss 98, Podpultovka na Kiss 98), které mají vliv na věkovou strukturu posluchačů i programovou rozmanitost. S ohledem na shora uvedené závěry, že při hodnocení kritéria přínosu programové skladby dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání žalovaná nepřihlédla ke konkrétním prvkům programu Rádía Kiss 98 FM a cílové skupině, označil městský soud v této části rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné pro neuvedení hodnocení konkrétních prvků programu stěžovatele. Zároveň žalované vytkl, že v rozsahu hodnocení přínosu programové skladby pro kmitočet Děčín město je rozhodnutí v rozporu s obsahem správního spisu, neboť žalovaná neoddělila při hodnocení programové skladby děčínský a teplický region, a tak v děčínském regionu přihlédla k rozhlasovým stanicím, které zde nevysílají – Fajn Rádio AGARA, Evropa 2 a Hitrádio FM Labe. Uvedené vady rozhodnutí však dle městského soudu nezakládají zrušení rozhodnutí žalované, jestliže rozhodnutí ob stojí na základě zjištěné bonity požadovaného kmitočtu.

Přestože městský soud shledal rozhodnutí žalované zčásti nepřezkoumatelným v rozsahu posouzení kritéria přínosu programové rozmanitosti dle ustanovení § 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání, považoval za stěžejní důvod napadeného rozhodnutí závěr o bonitě kmitočtu, jež je dle jeho názoru sám o sobě důvodem pro neudělení souhlasu se změnou územního rozsahu vysílání a souboru technických parametrů a jež je žalovanou

sdělen přezkoumatelným způsobem v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu, neboť obsahuje podklady a úvahy, na základě kterých žalovaná rozhodla. Z uvedených důvodů soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalované

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel je předně přesvědčen, že pokud městský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované trpí vadou nepřezkoumatelnosti a není řádně odůvodněno, byl povinen jej zrušit. V této souvislosti stěžovatel dále uvádí, že žalobou napadl rozhodnutí žalované v obou výrocích, kterými mu nebyl udělen souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci k provozování rozhlasového programu Kiss 98 FM. Městský soud naproti tomu v odůvodnění rozsudku dle stěžovatele nesprávně uvedl, že stěžovatel v žalobě napadl pouze oba důvody neudělení souhlasu. Stěžovatel tak dovozuje, že pokud byl druhý výrok rozhodnutí žalované (tj. posouzení kritéria programové rozmanitosti) nepřezkoumatelný, mělo být rozhodnutí žalované zrušeno.

Stěžovatel dále s odkazem na konstatování městského soudu, že výpočet stanovení pokrytí signálem byl proveden Českým telekomunikačním úřadem a jeho výsledek založen do správního spisu, namítá, že žalovaná ve svém rozhodnutí skutečnost, že byl výpočet proveden Českým telekomunikačním úřadem, neuvedla. Stěžovateli tak dle jeho názoru nebyla v řízení stanovena lhůta k seznámení se s obsahem spisu a podání vyjádření. Tímto postupem mu byla odňata možnost domáhat se přezkumu a případně i zrušení stanoviska Českého telekomunikačního úřadu dle ustanovení § 156 odst. 2 správního řádu. Na uvedenou námitku dále navazuje obecná výhrada stěžovatele poukazující na vadu správního řízení spočívající v neumožnění seznámení se s podklady pro rozhodnutí a učinit případné další procesní návrhy.

Pochybení městského soudu spatřuje stěžovatel dále v tom, že bez odůvodnění neprovedl důkazy navržené v žalobě, kterými měla být prokázána nekonzistentnost rozhodovací praxe žalované. Městský soud naproti tomu stěžovateli neoprávněně vytkl, že uvedenou námitku dostatečně nespecifikoval. Stěžovatel v této souvislosti městskému soudu vytýká, že nebyl ani při jednání konaném u městského soudu k doložení této obecně známé skutečnosti vyzván, ani nebyla nijak zpochybněna. Nadto uvedl, že jeho tvrzení lze doložit Zprávou o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Závěrem stěžovatel městskému soudu vytkl, že nevycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jestliže se dostatečným způsobem nezabýval jeho námitkami poukazujícími na nekvalifikované hodnocení bonity kmitočtu, a jeho rozhodnutí označil za nepřezkoumatelné. V této souvislosti mimo jiné odkazem na rozsudek městského soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 5 A 245/2011 – 47 zdůraznil, že hodnocení žalované nebylo podloženo žádnou ekonomickou analýzou ani statistickými údaji, stejně jako nebyla shledána relevantní hranice pokrytí 50 000 obyvatel. Městský soud také zcela pominul, že žalovaná ve svém rozhodnutí vůbec nehodnotila počet vyhlášených licenčních řízení,

pokračování

porovnání počtu provozovatelů s jinými regiony a jaké z toho vyvozuje závěry. Za neodůvodněný a nepodložený označil stěžovatel dále závěr městského soudu, který se ztotožnil s tvrzením žalované, že cena obchodních sdělení je úměrná počtu posluchačů. Bez znaleckého posudku, případně ekonomické analýzy, však dle stěžovatele nemohl městský soud vycházet z dostatečně zjištěného skutkového stavu.

Na základě shora uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěrem městského soudu, z jehož odůvodnění citovala, a zopakovala, že dle jejího názoru zcela transparentně vyhodnotila žádaných souborů technických parametrů. Zdůraznila, že udělení souhlasu se změnou licence za situace, kdy je kmitočet sledován dostatečně bonitním, by bylo v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 61/2009 – 134, obcházením zákona. Žalovaná proto navrhla kasační stížnost stěžovatele jako nedůvodnou zamítnout.

V podané replice k vyjádření žalované stěžovatel opětovně poukázal na nutnost zpracování ekonomické analýzy pro účely posouzení bonity kmitočtu, eventuálně povinnost ustanovit pro řízení znalce. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že žalovaná případně v řadách svých zaměstnanců disponuje vlastním právně i ekonomicky vzdělaným aparátem.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejímž zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]; a konečně také nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel vytýkal městskému soudu mimo jiné to, že jeho rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud se proto nejprve věnoval této námitce, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je zpravidla možno hodnotit i jeho zákonnost.

Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je ostatně vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.]. Zdejší soud poznamenává, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS) založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Zmíněnou vadou však rozsudek městského soudu stížen není a rovněž důvody, pro které městský soud žalobu zamítl, jsou z odůvodnění rozsudku zřejmé. Se závěry soudu ostatně stěžovatel v kasační stížnosti sám polemizuje. Nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením soudu přitom nemůže sám o sobě znamenat nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Tato námitka stěžovatele ve vztahu k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu z uvedených důvodů nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále s ohledem na své rozhodnutí ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 54/2012 – 25 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), vydané ve skutkově obdobné věci zabýval námitkou směřující proti chybným závěrům městského soudu ohledně přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované. Stěžovatel v této souvislosti namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem nevyhodnotila bonitu předmětných kmitočtů, jestliže neodůvodnila stanovenou hranici pokrytí obyvatel, počet vyhlášených licenčních řízení a svoji argumentaci nepodložila ekonomickou analýzou, znaleckým posudkem, případně odborným vyjádřením. Nejvyšší správní soud se proto zaměřil na obsah rozhodnutí žalované a dospěl k závěru, že se závěrem městského soudu ohledně přezkoumatelnosti rozhodnutí žalované se nelze ztotožnit. Zdejší soud tak na rozdíl od městského soudu konstatuje, že rozhodnutí žalované neobsahuje žádné konkrétní vyhodnocení kritérií stanovených pro hodnocení bonity kmitočtů. Ke shodným závěrům ostatně zdejší soud dospěl rovněž v již zmíněné věci vedené pod sp. zn. 9 As 54/2012.

Z obsahu rozhodnutí žalované Nejvyšší správní soud ověřil, že žalovaná nejprve v obecné rovině uvádí, která kritéria jsou pro posuzování bonity souborů technických parametrů relevantní. Za hlavní kritérium označila počet posluchačů, kteří mohou vysílání programu z daného vysílače zachytit v odpovídající kvalitě (parametry jako jsou výkon vysílače, efektivní výška antény jsou v tomto parametru zobrazeny). Za vedlejší parametry pak označila počet programů zachytitelných v odpovídající technické kvalitě na daném území, které představují konkurenci na daném území jak z hlediska poslechovosti, tak z hlediska dělení příjmů z reklamy. Dalším kritériem je skutečnost, zda bylo již dříve na daném území licenční řízení z podnětu žadatele vyhlášeno a počet žadatelů v daném řízení, kteří představují skupinu možných uchazečů pro případ nového licenčního řízení.

K vlastnímu hodnocení shora uvedených kritérií však žalovaná pouze uvedla, že pro výpočet posluchačů byl použit výpočetní systém RadioLab a metoda výpočtu podle vyhlášky ČTÚ č. 22/2011 Sb. Odhadem je z vysílače kmitočtu Děčín město 2 92, 7 MHz/200 W zásobeno cca 54 000 obyvatel a z vysílače Teplice město 92, 4 MHz/100 W přibližně 85 000 obyvatel; na daném území vysílají taktéž další konkurenční rozhlasové

pokračování

programy - 4 celoplošné a jeden regionální rozhlasový program provozovatelů ze zákona, 2 celoplošné soukromé rozhlasové programy a 7 regionálních soukromých rozhlasových programů (resp. 13 regionálních v případě souboru technických parametrů Teplice); na daném území bylo vyhlášeno 6 samostatných licenčních řízení na návrh různých žadatelů, a to v letech 2001 a 2002; v současné době má zažádáno o přidělení souboru technických parametrů Teplice město 92, 4 MHz/100 W také další provozovatel, z čehož má být patrné, že uvedený soubor technických parametrů byl vyhodnocen jako bonitní též samotnými provozovateli vysílání.

Z jakého důvodu jsou uvedená kritéria rozhodující pro závěr žalované, v rozhodnutí není uvedeno. Není tedy vůbec možné vyhodnotit, jak žalovaná ke svému závěru o dostatečné bonitě požadovaného kmitočtu dospěla. Pouhý konkrétní výčet jednotlivých kritérií nedává žádnou odpověď a správní soudy nemají podklad pro věcný přezkum závěrů žalované. Souběžně podaná žádost o přidělení souboru technických parametrů konkurenčním provozovatelem na kmitočtu Teplice město je zcela bezpochyby relevantní argument, v kontextu celého rozhodnutí ovšem sám o sobě nedostatečný; nemá ani žádnou vypovídací schopnost ve vztahu k hodnocení vysílacího kmitočtu Děčín město 2.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležitě odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku, resp. správní žaloby; při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil, lze totiž toto právo – ač není právně popřeno – reálně uplatnit jen stěží.

V odůvodnění správního rozhodnutí je nutno uvést: (i) důvody výroku rozhodnutí, (ii) podklady pro jeho vydání, (iii) úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a (iv) informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené).

V této souvislosti je dále nutno přisvědčit stěžovateli, že v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění, (ve spojení s ustanovením § 66 zákona o vysílání) má účastník řízení právo vyjádřit se bezprostředně před vydáním rozhodnutí ke všem shromážděným podkladům a je povinností správního orgánu, aby účastníkovi uplatnění tohoto práva umožnil. Zejména za situace, kdy se jedná o podklady rozhodnutí, o něž žalovaná následně opřela svá rozhodovací východiska (v projednávané věci se jednalo o počet signálem „pokrytých“ posluchačů stanovený Českým telekomunikačním úřadem), byla povinna stěžovatele s těmito podklady seznámit. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opětovně zdůrazňuje, že žalovaná se především dopustila zásadního pochybení, pokud data obdržená z Českého telekomunikačního úřadu

žádným způsobem ve svém rozhodnutí neinterpretovala a nedala jim v kontextu rozhodování o žádosti stěžovatele žádný relevantní význam. K otázce požadavku na zpracování ekonomické analýzy případně znaleckého posudku pro účely posouzení finančního přínosu z obchodních sdělení zdejší soud konstatuje, že žalované nelze tuto povinnost uložit, úkolem soudu je pouze následně posoudit, zda se s hodnocením daného kritéria vypořádala přezkoumatelným způsobem a své závěry náležitě odůvodnila. Obdobně nelze vypracování znaleckého posudku požadovat po městském soudu, jehož úlohou je, jak již bylo uvedeno, posoudit, zda hodnocení žalované splnilo požadavky kladené na přezkoumatelnost rozhodnutí, a nikoli nahrazovat úvahu žalované.

Stěžovatel dále městskému soudu vytýkal, že pokud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí ve vztahu k hodnocení kritéria přínosu programové rozmanitosti, měl rozhodnutí žalované zrušit. Nejvyšší správní soud k této námitce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 – 74, dle kterého *„důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] dán i toliko ve vztahu k některým z nich.“* Jak již ve svém rozsudku správně uvedl městský soud, pokud žalovaná ve svém rozhodnutí dospěla k závěru, že požadovaný kmitočet je vzhledem k jeho bonitě způsobilý samostatného licenčního řízení, neměla se již dále zabývat hodnocením kritérií pro přidělení licence dle ustanovení § 17 zákona o vysílání, které tak bylo provedeno zcela nadbytečně. Z uvedených dvou právních otázek, tj. hodnocení bonity kmitočtu a hodnocení kritérií pro přidělení licence, shledal městský soud nepřezkoumatelnou pouze otázku hodnocení jednoho z kritérií ustanovení § 17 zákona o vysílání (přínos programové rozmanitosti). Za situace, kdy byla nepřezkoumatelnou shledána otázka, kterou bylo možné jednoznačně oddělit a žalovanou nemusela být nadto vůbec řešena, nelze městskému soudu vytýkat, že rozhodnutí žalované z důvodu dílčí nepřezkoumatelnosti jako celek nezrušil.

Poslední námitka stěžovatele se týká neprovedení důkazů navrhaných v žalobě, kterými měla být prokázána nekonzistentnost rozhodovací praxe žalované. Nejvyšší správní soud se v hodnocení této námítky ztotožňuje se závěry městského soudu, který uvedené tvrzení stěžovatele označil jako nedostatečně specifikované s tím, že stěžovatel neuvádí, jaká byla dosavadní praxe žalované a neuvádí případy, v nichž by postupovala odlišně. Tomuto hodnocení rovněž odpovídá formulace kasační námítky, ve které stěžovatel poukazuje na skutečnost, že k doložení této obecně známé praxe žalované nebyl městským soudem vyzván. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že žalobce (stěžovatel) je povinen zcela individualizovaným způsobem vymezit svoji žalobní námitku tak, aby se soud mohl jejím obsahem konkrétně zabývat. K požadavku na řádnou formulaci žalobních bodů lze odkázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS: *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného.“* A dále: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků,*

pokračování

postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“ Lze tedy uzavřít, že stěžovatel, který pouze v obecné rovině poukazoval na nekonzistentní rozhodovací praxi žalované předpokládaje o této praxi všeobecnou povědomost, nenaplnit v tomto případě požadavky na řádné vymezení žalobní námitky.

Na základě shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud pochybil, jestliže dospěl k závěru, že rozhodnutí žalované splňuje požadavky na přezkoumatelnost rozhodnutí. S ohledem na uvedený závěr shledal zdejší soud současně důvody pro postup dle ustanovení § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., tj. zrušení rozhodnutí žalované, neboť k tomuto postupu byly dány důvody již v řízení před městským soudem, a to v části týkající se souboru technických parametrů Teplice město 92, 4 MHz/100 W a Děčín město 2 92, 7 MHz/200 W. Nejvyšší správní soud z rozhodnutí žalované ověřil, že jeho zbylá část, týkající přidělení souboru technických parametrů Lovosice 97, 5 MHz/100 W, ob stojí i sama o sobě, tato část rozhodnutí ostatně nebyla žalobou podanou k městskému soudu napadena. Uvedený závěr podporuje rovněž vyjádření stěžovatele (str. 2 rozhodnutí žalované), ve kterém výslovně na dotaz žalované odpověděl, že má zájem i o částečné řešení, tedy i o jednotlivé soubory technických parametrů.

V. Závěr a náklady řízení

Z všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a proto jej podle § 110 odst. 2 s. ř. s. zrušil. Zároveň vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, Nejvyšší správní soud současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného správního rozhodnutí [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.].

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaná ve věci úspěch neměla, náhrada nákladů řízení jí proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalované. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 9600 Kč. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem čtyři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném do 31. 12. 2012 (dále jen

„advokátní tarif“), účast na jednání před městským soudem [§ 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu] a dvě písemná podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba k městskému soudu a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny čtyři úkony právní služby, náleží stěžovateli již výše zmíněná částka 9600 Kč (4×2400 Kč). Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud proto zvýšil částku odměny o 21 %, tedy na 11 616 Kč.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 19 616 Kč (8 000 Kč + 11 616 Kč), kterou je žalovaná povinna zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupce JUDr. Pavla Dobiáše, advokáta se sídlem Ostrovskeho 253/3, Praha 5, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu